

Mária Hamzová

**NECHCELA
SOM ŤA
STRETNÚŤ**

MOTÝL

**NECHCELA
SOM ŤA
STRETNÚŤ**

Copyright © Mária Hamzová 2015
Design © Motýľ design
Cover photo © Piotr Marcinski/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-071-1

Mária Hamzová

**NEHCELA
SOM ŤA
STRETNÚŤ**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Venujem Margite a Milanovi.

Svojim rodičom.

Bez ich lásky a podpory by nevyšla ani jedna moja kniha.

Ďakujem.

11. apríl 2015, sobota

Míňala osamelé domy, lúky, polia. Nadýchla sa a na dve sekundy zatvorila oči. Na viac sa neodvážila. Nechcela sa zabiť. A ani svojho syna. Pevnejšie zovrela ľavou rukou volant a pravou zosilnila rádio. Hrali jej obľúbenú pieseň *I will survive* a decibely jej mohli vtedy roztrhnúť aj ušné bubienky. V tej chvíli sa však takmer roztrhli reproduktory v aute.

– Mamiííí!

Pozrela do spätného zrkadla. Deväťročný chlapec so slúchadlami v ušiach na ňu nahnevane zazeral.

– Prosím? – zakričala do hluku okolo nich.

– Môžeš to dať tichšie?! – zreval chlapec rozhorčene.

– Prečo?

– Nič nepočujem!

– Veď máš slúchadlá! A táto pieseň je moja srdcovka.

– Ani tak nič nepočujem. Máš to hlasno!

Vzdychla a stíšila zvuk. – Spokojný?!

Chlapec teatrálné prevrátil oči, no potom si spokojne napravil slúchadlá v ušiach a opäť obrátil pozornosť k tabletu.

Nenápadne pridala zvuk, kým dohrá jej pieseň, a znova sa mlčky venovala šoférovaniu. V týchto dňoch rázne menila svoj život a verila, že k lepšiemu. Toho, čo mala za sebou a roky ju trápilo, mala akurát dosť. Urobila za tým hrubú čiaru a už sa k tomu nechcela vracaf.

Nepohneš sa dopredu, kým sa budeš stále vrtaf v minulosti! – tak jej ktosi nedávno povedal.

Preto zbalila svoje veci, syna, dala výpoveď v nemocnici, kde doteraz pracovala, a vybrala sa do sveta...

Slnko jej ostro zasvietilo do očí. Stiahla si tienidlo nadol.

– Mami, stopár! – zvolal jej syn.

Chlapec mal už slúchadlá z uší von a sledoval krajinu za oknami auta.

Aj ona si všimla osamelú postavu muža, ktorý kráčal kúsok pred nimi a rukou mával na autá.

– Aj ja ho vidím.

– Nezastavíme mu?

– Teo, vieš, že stopárov neberiem.

– Mami, a prečo?

– Cudzím ľuďom nezastavujem. Nikdy nevieš, čo sa z nich vyklúje.

– Vyklúje?

– Presne tak. Môže to byť aj nejaký... – chcela povedať *vrah*, ale radšej slovo zmenila, – zlodej.

– A čo by nám ukradol?

– Neviem. Napríklad teba.

– Ja by som sa nedal.

– Tak potom asi nič, – vzdychla, lebo už sa jej nechcelo synovi odpovedať. Blížili sa k mužovi. Naozaj sa ho nedalo prehliadnuť. Stále zúrivo mával rukami, dokonca sa zdalo, že čosi aj kričí.

Vtom pocítila, ako jej bolestne zovrelo všetky útroby. Ten krok, tie plecia, tie pohyby... Nie, nie, nesmie na to myslieť! Veď pred tým uniká! Nesmie jej to napadnúť ani na sekundu!

Prefrčali okolo stopára. Prižmúrila oči a zabodla ich do spätného zrkadla. Telo jej obľiala horúčava.

NIE! NIE, NIE!

To snáď nemôže byť pravda, to by jej osud neurobil, to by jej zasa nespravil!

Chcela neveriacky privrieť oči, no uvedomovala si, že v tej rýchlosti by to bola číra samovražda. Znova pozrela do zrkadla. V duchu statočne zahrešila. Nie, to sa jej len zdá, to nemôže byť on! Po toľkých rokoch... práve dnes... to nemôže byť on!

Sústredila pozornosť pred seba. Nech je to, kto chce, ona predsa stopárov neberie! Kútikom oka zbadala, ako Teo obrátil hlavu za stopárom. Pokrútila hlavou a pridala plyn.

– Dočerta, dočerta!

Noha na plyne sa zatriasla. Uvoľnila ju. Zašla na krajnicu. Za-

hľadela sa do spätného zrkadla. Tmavá postava stále kráčala po pravej strane cesty smerom k nej. Nie, žiadne auto za sebou nevidela. Široko-ďaleko nebolo nikoho, kto by mu mohol v tejto chvíli pomôcť. Dedina síce nebola ďaleko, no peši to bol poriadny kúsok. Dofrasa, ak je to naozaj on... Prečo by mu mala pomôcť?! Nohy má zdravé, prejde sám! Veď vždy kypel takým zdravím a energiou!

Dobro, ktoré vykonáš, sa ti raz vráti...

Hej?! Že to v tých dôležitých chvíľach nepocítila!

– Mami? Prečo stojíme? Vezmeme ho? Toho stopára vezmeme?

Dočerta, toto je snáď sen! Toto sa môže stať len jej! Musí jej to osud robiť?

Zúrivo zaradila spiatočku a vyrazila smerom k nemu.

– Mami? Vezmeme ho? A neokradne nás?

Už ho videla celkom jasne. Spoznávala jeho tvár. V duchu zapúpela. Zovrela pery a znova neveriacky privrela oči.

Bol to ON. Dopekla, kde sa tu berie?! Ako je možné, že z milióna kilometrov štvorcových obrovskej zemegule je práve na tomto mieste?! A čo tu robí ona?!

Nikdy v živote nepredpokladala, že sa s ním ešte stretne. Nechcela to, a ako mohla, tak sa tomu roky vyhýbala. Doteraz sa zdalo, že úspešne.

Teraz ho vidí a zrejme potrebuje pomoc. A jej svedomie hovorilo, že by ho tam nemala len tak nechať.

Svedomie? Hej? Len to?!

A možno sa bojí zbytočne. Zíde z očí, zíde z mysle... Roky predsa všetko zahoja. Aj staré bolesti.

Bez pohnutia sledovala, ako pobehol a blížil sa k autu. Snažila sa nemyslieť na nič, neprežívať v duši nič...

Keď otváral dvere na aute, naklonila hlavu ponad volant.

Muž strčil hlavu dnu.

– Zdravím... Dobrý deň, vezmete ma, prosím? Iba tuto kúsok... Ďakujem! – nečakal na odpoveď a ešte viac otvoril dvere, aby vhuhol dnu.

Ten hlas, ten tón, Bože! Akoby to bolo včera. Takmer dostala závrät. Snažila sa pozbierať, aby mal jej hlas pokojný tón.

– Dobrý deň. Alebo ahoj. Kam to bude? – otočila sa k nemu.

Skoro už sedel vedľa nej, no pri jej hlase sa mu podlomili nohy a takmer vypadol z auta.

– Tamara?!

Nasilu sa usmiala. – Tak kam to bude?

Zízal na ňu ako na prízrak.

– Tamara?!

Pozrela za seba. – Tak ideš? Blokujeme cestu, môže do nás niekto vraziť.

Konečne bol v aute. Doslova v šoku od nej nemohol odtrhnúť zrak, kým vytiahol pás, aby sa pripútal.

Po chvíľke sa pohnездil a pozrel na chlapca vzadu v sedačke a na tašky vedľa neho.

Zaradila jednotku a pohla sa z krajnice. Trpko sa v duchu zamsmiala. Neuveriteľné, život je skutočne neuveriteľný! Ak sa mali ešte niekedy v živote stretnúť... Napadli jej všelijaké možnosti, premýšľala aj nad absurdnými situáciami, no toto...

Chcela som byť vždy pripravená a nedať sa zmiast'. Nebolo to možné. Skóre nebolo dokonca nikdy ani vyrovnané. Život ma vždy vedel nenormálne prekvapiť.

Toto jej povedala priateľka, ktorá mala so vzťahmi nekonečné množstvo skúseností. Hlavne tých zlých. Občas nenormálnych a ťažko uveriteľných. Námet vskutku na román alebo seriál, či rovno telenovelu. Pred mesiacom odišla hľadať lásku do Austrálie. Nech sa jej tam darí.

Potichu zamručala, potom aj vzdychla.

Život ma vždy vedel nenormálne prekvapiť.

Aj ju. Obzvlášť teraz. Skutočne naň nemala.

Kútikom oka pozrela na Damiána. Pozoroval ju. Očividne stále nenachádzal reč.

Snáď sa dozvie, kde ho má vysadiť, kým prídu do najbližšej dediny.

Sledovala cestu a snažila sa naňho nepozerať. Nechcela, aby si všimol, že aj ona je prekvapená a hlavne celá nesvoja. A že sa len silou vôle sústreďuje na šoférovanie. Aby pre toto nečakané stretnutie neskončili vo zvodidlách alebo v priekope.

– Teda, Tamara... Nečakal som, že ťa tu stretnem, – prehovoril konečne Damián, pričom na ňu stále pozeral.

– To ani ja, – priznala.

Pokrútil hlavou, potom znova pozrel na chlapca za sebou. Ten ho ticho sledoval, no potom si nasadil do uší slúchadlá a začal čosi preťukávať na tablete. Bol spokojný s tým, že cudzí chlap zlodej asi nie je, keď poznal mamu.

– To je...

– Môj syn Teo.

Damián pozrel na ňu, potom znova uprel pohľad na chlapca.
– Si vydatá?

Neodpovedala. Začínala sa v nej objavovať stará bolesť a nenávisť. A vnútro sa jej začalo búriť. Nemala ho stretnúť, nemala mu vôbec zastaviť.

– Bola som, – každé slovo ju zabolelo. Ale nech, nech ju to bolí čo najviac. Nech umrie od bolesti z toho, čo jej urobil, aspoň jej nebude ľúto, že to tak skončilo.

Chvíľu mlčky sledoval krajinu vedľa seba.

– Často som premýšľal nad tým, ako sa máš, ako sa ti darí.

Neodpovedala.

– Kam cestujete?

– A ty? Kde ťa mám vysadiť? Pokazilo sa ti auto?

– Áno, nechal som ho na pumpe. Kamarát mi sľúbil, že sa naň zajtra pozrie.

– Tak kam?

– Do dediny, prosím. Ukážem ti kam.

– Uhm...

Viac sa nepýtala. Nechcela o ňom nič vedieť. Načo? Stále sa naňho hnevala, stále si nahovárala, že ho vlastne nenávidí.

Úkosom na ňu zazeral, no ani on viac neprehovoril.

Už prechádzali dedinou, keď sa opäť zvedavo ozval. – Kam ideš?

– Tak kde to bývaš?

Bolo jasné, že mu neodpovie.

– Od tejto zastávky tretí dom.

Zastavila pred tmavým plotom.

Dotkol sa dverí a pozrel na ňu. – Som doma.

– Viem, je to tretí dom od zastávky.

– Ďakujem. A...

– Ahoj, maj sa.

Chcel čosi povedať, no potom iba prikývol. – Ahoj.

Vystúpil a zabuchol za sebou dvere. Ešte cez okno na ňu pozrel a zamával aj chlapcovi. Teo mu však nevenoval pozornosť, rovnako ako jeho matka.

Auto sa otočilo a vyrazilo.

Damián ešte dlho stál pri bránke domu a díval sa na cestu, na ktorej sa jej auto dávno stratilo. Rád by vedel, či sa naňho v spätnom zrkadle aspoň na sekundu pozrela. Nečudoval by sa, keby tak neurobila. Keby ním naveky opovrhovala. Veď si to zaslúžil. Ale prečo mu teda zastavila? Určite netušila, že je to on...

Nemohol uveriť, že ju videl. Po toľkých rokoch! Ale, čo tu vlastne Tamara robí?!

12. apríl 2015, nedeľa

Otvorila oči, no potom ich opäť zavrela. Smútok jej prechádzal celým telom. Chcela sa znova vrátiť do sna. A viac sa radšej neprebudiť...

Konečne sa jej s Damiánom posledné mesiace nesnívalo, no stačilo jedno stretnutie a je to tu zasa. Síce krásne sny, no nesmierne boľavé. Prečo ho nevie pustiť z hlavy? Pokrútila hlavou. Vydala sa, žila s mužom, ktorého nikdy nemilovala, rozviedla

sa... a predsa naňho stále myslí. Prišla sem, aby začala odzno-
va, ďaleko od mužov, ktorí jej ublížili, a stretla zase jeho...

Zamilovanosť je psychiatrická diagnóza... – počula kedysi na
jednej z prednášok.

Je to tak, patrí rovno na psychiatriu. So všetkými svojimi ne-
normálnymi pocitmi.

Došuchtala sa do kúpeľne a v zrkadle na seba vycerila zuby.
Odhrnula si z čela strapaté vlasy.

*To, čo ťa trápi, sú len ilúzie. Nie realita, ale ilúzie o ňom. Keď ti
toto urobil, jednoducho ťa nemal rád.*

Áno, to je ono. Ilúzie o ňom jej ničia život. Nie je taký, o akom
snívala. Je zlý. Darebák a sebec. Tak je to.

Umyla si zuby a vliezla do sprchy. Prejde pár dní a určite naň-
ho prestane myslieť. Už to snáď nebude také strašné ako pred
rokmi... Má predsa dosť svojich starostí.

13. apríl 2015, pondelok

– Tamara?

Ďalej civela na obrazovku počítača. Dominika, kolegyňa z in-
terného oddelenia, kde pracovala, ju musela poklepkáť po pleci.

– Tamara, vonku máš návštevu.

Odtrhla zrak od monitora. – Čože?

– Na chodbe je nejaký chlapík a chce s tebou hovoriť.

– So mnou?

– Možno je to nejaký príbuzný.

– Mala si povedať, že návštevne hodiny pre pacientov sú po-
obede.

– Je neodbytný.

Tamara prevrátila oči. – Mám veľa roboty a niekto ma ide
zdržiavať?

– Ak je to príbuzný, rýchlo si s ním poradiš.

– Len aby.

S hundraním vstala spoza stola a pobrala sa presvedčiť, kto chce mrhať jej vzácnym časom. Na chodbe však neverila vlastným očiam.

– Damián?!

– Ahoj! – Damián sa natešene usmieval. Bol rád, že ju našiel a že ju vidí.

– Čo tu robíš?

– Chcel som s tebou hovoriť.

Pozrela na hodinky. Desať minút ju hádam nezabije. Vzápätí si vynadala. Desať minút? Tolko mu chce venovať?! Ved' sa zaprisahávala, že mu nevenuje už ani sekundu svojho života!

Vyšla pred budovu oddelenia, Damián šiel mlčky za ňou. Tam naňho opäť pozrela.

– Prečo si tu? Čo o mňa chceš?

– Tamara, nevieš, aký som bol prekvapený, keď som ťa po rokoch zbadal. Akoby sa mi vrátil sen!

– Sen?!

– Nemohol som uveriť, keď som ťa v tom aute spoznal.

– Ani ja.

– Rád by som sa s tebou porozprával. Ako sa máš, ako si žila tie roky.

Ostro naňho pozrela. – Áno? A načo?

– Ako to, načo? Boli sme spolu, niečo sme prežili... Nezabudol som na teba. Zaujíma ma, ako sa máš, ako sa ti darí.

– Skutočne, čo tak zrazu?

Jej zlostný tón ho zaskočil.

– Tamara...

– Doteraz ťa to nezaujímalo?!

Narovnal sa a zovrel pery. Odvrátila sa od neho.

– Vysvetlím ti to.

– Už o to nestojím.

– Nemysli si, že ja som na teba zabudol. Stále som veril, že sa stretne a pozhovárame sa.

– Kedy?

– Čo... kedy...

– Kedy ti napadlo, že by sme sa mali pohovárať? Po koľkých rokoch? Kedy ti konečne došlo, že by som chcela od teba niečo aj počuť, že si možno zaslúžim vysvetlenie? Čo som ti urobila, že si mi to spravil?!

Sklonil hlavu a oprel sa o stenu budovy, v ktorej pracovala.

– Mrzí ma to, – povedal ticho.

Neodpovedala, len ho pozorovala. Jeho tvár v tieni stromu, šticu tmavých vlasov, široké ramená, ktoré vyzerali stále pevne a ktoré kedysi tak milovala. Nevládala od neho odtrhnúť zrak. No dúfala, že na ten pohľad rýchlo zabudne.

– Ako si ma vlastne našiel?

– Viem predsa, že si lekárka. Ak si šla týmto smerom, napadlo mi, že neďaleko aj pracuješ. Tak som ťukol do vyhľadávača a... nebolo to ťažké, máš dokonca svoje dievčenské priezvisko. Nejak som si tipol, že sa voláš rovnako... Nechcela si si nechať manželovo meno po rozvode?

Ešte chvíľu ho bez odpovede sledovala.

– Ako sa máš ty, Damián? Ako sa ti darí? Si ženatý?

Odlepil sa od steny.

– Áno, oženil som sa.

Takúto odpoveď čakala, napriek tomu jej telom prešla ostrá bolesť.

– A si šťastný.

– Asi hej, – prikývol zamyslene.

Tamara pozrela na hodinky. – Som rada, že si šťastný, Damián. Pohovárali sme sa, teraz už musím ísť.

– Tamara...

– Nechajme to tak, dobre?

– Tami...

Privrela oči bolesťou. Tak jej kedysi hovoril. Vždy sa jej to páčilo. Aj spôsob, akým to vyslovil.

– Načo je to dobré, Damián?

– Rád by som o tebe vedel viac.

- A načo? Je to na nič. Tebe, a aj mne.
- Neprestalo mi na tebe záležať. Vždy mi na tebe záležalo.
- Aha. Naozaj si ma o tom presvedčil. Ale teraz máš svoj život a ja svoj. Maj sa.

Okolo nej zavial biely plášť a stratila sa za dverami oddelenia. Len čo vkročila do vyšetrovne, kolegyňa Dominika odskočila od okna. – Kto to bol?

Tamara mávla rukou. – Starý známy.

- Starý známy? A čo chcel? Vyzerá celkom dobre.
- Hej. Chcel vedieť, ako sa mám.
- Teraz?
- Teraz. Nečakane sme sa po rokoch stretli a... Akosi sa z toho nevie spamätať, – Tamara sa nasilu zazubila na kolegyňu, aby zľahčila dusivý dojem z ich rozhovoru a spomienok.
- Tých známych tu ešte stretneš, – mávla rukou Dominika.
- Asi áno.

Odišla som sem, aby som zabudla. Zabudla ešte viac, ako sa dá. Zabudla na spoločne prežité chvíle a hlavne naňho. Aby som navždy pochovala boľavé spomienky. No osud sa neprestáva so mnou zahrávať. Nielenže sa mi celkom nepodarilo zabudnúť, ešte som ho tu aj stretla...

V ten večer si znova na internete pozrela ponuky lekárskeho pracovných miest. Potom si vzdychla a pokrútila hlavou. Je to asi blbosť. Pracuje tu sotva tri mesiace, to má znova dávať výpoveď, meniť miesto a sťahovať sa?!

15. apríl 2015, streda

- Pani doktorka, môžem prísť za vami?
- Samozrejme, pani Janovičová, a... kedy? Prečo? Do práce? Vrátili sa vám bolesti?
- Nie, nie, nepotrebujem nič také, žalúdok sa, našťastie, drží, ale...

- Tak o čo ide?
- Poviem vám to osobne, dobre?
- Tak... dobre.
- Som tam o polhodinku, dobre?
- Ale...

Tamaru telefonát majiteľky bytu prekvapil. Čo sa deje, keď s ňou chce tak súrne hovoriť?

Rýchlo prešla po miestnostiach dvojizbového bytu, ktorý mala už štyri mesiace prenajatý. Nebol veľký, no bol útulný a teplý. Aj Teovi sa páčil. A hlavne to, že jednu izbu zariadila len preňho. Ona sa uspokojila s rozkladacím gaučom v obývačke.

Nie, nemá tu neporiadok. A ani nič nepoškodila. Tak čo je také súrne, že tu má byť o pár minút? Že by chcela u nej zase objednať niekoho známeho na vyšetrenie? Je to tak, vždy keď niekomu povedala, čo robí, hneď mala nový zástup potenciálnych pacientov...

Zvonček pri dverách zacinkal o pol hodinu na minútu presne a majiteľka bytu už bola dnu. Tamara ju zaviedla do obývačky a ponúkla kávu.

- Nie, ďakujem, nebudem zdržiavať, nedám si nič. Len som vám chcela niečo oznámiť a vlastne aj o niečo požiadať, pani doktorka, - žena sa usadila na gauči bez toho, aby si vyzliekla jarný kabát.

Oznámiť a požiadať?! Zaznelo to zvláštne.

- Pani doktorka, potrebujem tento byt.

Tamara sa prekvapila. A celkom to nepochopila. - Ako?

- Pani doktorka, potrebujem uvoľniť tento byt.

- Ale...

- Viem, viem, je to náhle, ale skutočne ho potrebujem. Moja dcéra s mužom prišli o dom. Zosunul sa u nich v dedine akýsi kopec, popukali im celé steny, nesmú tam viac vkročiť, aby sa na nich niečo nezrútilo. Nemajú kde bývať, celkom sa z toho zrútila. Má malé dieťa, čaká ďalšie, musím jej pomôcť.

Tamara sa nezmohla na slovo. Premýšľala, či dobre rozumela.

– Pani Janovičová, ale... viete, čo mi hovoríte? – konečne sa jej podarilo prehovoriť.

– Viem, pani doktorka, chápem vaše prekvapenie, ale je to naliehavá situácia, je to moja dcéra, musím jej pomôcť! Nemá kde bývať! Pochopíte to?

– Chápem, ale... pani Janovičová... ako si to predstavujete? Kedy... kedy... kedy mám tento byt opustiť?! – habkala.

– Hneď!

– Hneď?!

– Hovorím vám, je tehotná a má malé dieťa, ktoré nemá ani dva roky! Sú v hroznej situácii, ponúkla som im toto riešenie.

– Ale čo ja?! – Tamara pozerala na ženu s otvorenými ústami.

– Pani doktorka, vy si isto rýchlo nájdete niečo iné! A možno aj lepšie.

– Ale...

– Rozhodla som sa.

– Ale... v zmluve máme predsa výpovednú lehotu dva mesiace! – prekvapený Tamarin hlas prešiel do šepotu.

– Áno, pokiaľ nejde o výnimočnú situáciu. A toto je výnimočná situácia!

– Pani Janovičová, ale toto... mám prácu, služby, malého syna...

– Pani doktorka, nedá sa nič robiť. Do týždňa musíte byť uvoľniť!

– Do týždňa?! Ale... toto mi predsa nemôžete urobiť! Tak rýchlo si nič nenájdem!

– Musíte, pani doktorka, musíte. Ide takmer o život.

– A... a čo mám teda robiť? Čo mám robiť?

– Povedala som, mrzí ma to, – Janovičová sa zdvihla z gauča spokojná, že všetko ide hladko. – Pošlite mi účet za sťahovákov a peniaze za nájom vám, samozrejme, vrátim. Preddavok a... aj za tento mesiac. Takýto ústupok urobím. Nie som taká krutá.

– Ale...

Dvere sa zabuchli a Tamara sa stále nevedela spamätať.

Celú noc nespala. Sedela na gauči, nohy skrútené pod sebou. A civela na koberec pod stolíkom.

Toto sa jej hádam nedeje naozaj. Najprv Damián, potom toto... Osud skutočne nechce, aby tu bola, aby tu ostala. A tak sa nádejala, že tu začne odznova! Lepšie a krajšie! Oslobodená od minulých bolestí a krívd, aj od spomienok!

Kam sa podeje, kde tak rýchlo nájde nový byt? Koľko námahy ju stálo, aby našla primerané bývanie, prácu pre seba a pre Tea školu so športovými krúžkami! Toto miesto sa jej zdalo ideálne! Ale prečo iba na tri mesiace?!

16. apríl 2015, štvrtok

Zbitá únavou a rozčarovaním z vlastného života sa dovliekla do práce.

– Si nejaká unavená. Nespala si? – spýtala sa jej Dominika po sedení, keď sa vrátili na lekársku izbu.

– Veru nie, – položila si Tamara na čelo mokrý uterák.

– Migréna?

– Život.

– Čo sa deje?

– Včera som sa dozvedela, že ma vyhadzujú z bytu.

– Fíha, – lekárka zahryzla do šťavnatého jablka. – A čo teraz?

– Teraz neviem. Najprv to musím stráviť. Potom popremýšlam, čo urobím skôr. Či sa rozrevem alebo si hodím slučku.

Kolegyni takmer zabehlo. – Neblázni.

– Do týždňa mi pošle sťahovákov.

– A to môže?

– Rozčuľovať sa môžem, aj súdiť s ňou, ale... najprv musím ten byt uvoľniť.

Primár pozeral na tabuľu s pacientmi na oddelení. Krútil hlavou, špúlil pery a rátal. Potom sa k nej otočil.

– Pani doktorka, potrebujeme šesť voľných miest. Do piatka. Tamara podišla bližšie k tabuli. Vedela, čo to znamená. Bude treba niekoho prepustiť domov, aby sa uvoľnili miesta. Ale koho?

– Do zajtra?!

– Ak je zajtra piatok, tak potom áno.

Pozrela na mená na tabuli.

– Pán Kováč aj Palko by hádam mohli ísť domov. Liečba aj diagnostika im končí. Budú pripravení.

Primár spokojne prikývol. – Pôjdu zajtra ráno. A ešte aspoň dve ženy od vás.

Znova zabodli oči do tabule.

– Pani Nudíková?

– Ešte má dve vyšetrenia. Ale pani Kamenná by mohla...

– Dobre, pani Kamenná dnes a Nudíková zajtra ráno. Ostatné vyšetrenia jej naplánujte ambulantne.

– Ale...

– To je zatiaľ všetko, pani doktorka, – povedal primár tónom, ktorý neprijímal ďalšie výhrady. Otočil sa k doktorke Sýkorkovej. – A vy máte koho na demitáciu, kolegyňa?

Tamara sa zahľadela na tabuľu, potom na hodinky. Hlavu mala stále ako v úli, ešte aj toto... Jednoducho to do konca pracovnej doby tak ľahko nestihne.

V lekárskej izbe si uvarila čaj a chodbou sa vracala do vyšetrovne. Pani Kamennú teda vypíše a prepustí, a ostatní... Čo stihne, nachystá si dnes, aby boli pacienti ráno pripravení na prepustenie.

– Tamara!

Takmer sa obliala vriacim čajom. Otočila sa za hlasom. Na chodbe stál Damián a usmieval sa. V duchu znova krútila hlavou nad zlomyseľnosťou osudu. Robí mu dobre, že jej toto spôsobuje?! Prečo ho zasa musí vidieť?!

– Ahoj, – Damián k nej podišiel bližšie. Vtedy sa Tamara zarazila ešte viac. Po jeho boku uvidela štíhlu a pestovanú ženu.

Chladne mu kývla a potom aj žene. – Dobrý deň, – začínala šípiť, kto to je.

– Prepáč, že som ťa tu takto prepadol, povedali mi, že ešte pôjdeš sem... Potreboval by som tvoju pomoc.

Pomoc?! Zase pomoc?! Len to, že ho po rokoch stretla a pomohla mu s odvozom, ju stojí veľa! Koľko síl bude zase potrebovať, aby sa s tým vyrovnala?!

– Vieš, – pokračoval, a ani si nevšimol nesúhlasný výraz na jej tvári, – moja manželka v pondelok odpadla. Na pohotovosti ju vyšetrovali, ale odporučili jej kontrolu. Ide pracovne preč a chceme sa presvedčiť, že je v poriadku. Bojíme sa.

V hlave sa jej rozozvučali zvony.

... chceme sa presvedčiť, že je v poriadku. Bojíme sa.

Skákala pohľadom z Damiána na svetlovlasú ženu vedľa neho.

– Tamara, toto je moja manželka... Nora, toto je moja dávna známa, doktorka Zámiková.

Tamara, toto je moja manželka... Nora, toto je moja dávna známa... dávna známa...

Nevedela, či je v tej chvíli schopná uniesť ešte viac bolesti.

Ani si neuvedomovala, čo na to hovorí. Vedela len, že dúfa, že jej Nora nebude chcieť podať ruku. Nechcela túto ženu vidieť, nechcela ju stretnúť, nechcela ju spoznať. Nikdy. NIKDY!

Ako vo sne ich dovedla do vyšetrovne za neustálej ozveny Damiánovho hlasu.

– Nechcel som ťa otravovať, ale čakacie lehoty na jednotlivé vyšetrenia sú dlhé. Tak mi napadlo, či by si nám nepomohla a nevyšetrila ju.

Tak mi napadlo, či by si nám nepomohla a nevyšetrila ju... Tak mi napadlo, či by si NÁM nepomohla....

Nie iba jemu, ale nám.

Kým ju vyšetrovala, horelo jej celé vnútro. A celú myseľ zamestnávala jediná myšlienka. Toto je žena, s ktorou žije. A ktorú si vybral namiesto nej...

Noru dovyšetrovala, ešte raz im zopakovala, čo jej písomne odporučila, a keď odišli, rýchlo dokončila prácu na oddelení.

Vrátila sa do lekárskej izby, aby sa prezliekla. Tam na ňu padla únava z celého dňa. Hodila sa do kresla a privrela oči. Cítila sa ako vyžmýkaný citrón.

– Unavená? – prebral ju z polobezvedomia Dominikin hlas.

– Nebezpečne.

– Čo zase primár vymýšľa s tým prepúšťaním? Hrozí nám zemetrasenie, keď chce voľnú polovicu oddelenia?

Tamara mávla rukou. – Je to jedno, aj tak musíme poslúchnuť. A zemetrasie môže prísť. Ani by mi to neprekážalo.

– Čo je s tvojím bytom?

– Dnešný deň mi na to nedovolil ani pomyslieť, – *a tiež Damián so svojou manželkou.*

– Povypytyjem sa známych, či o niečom nevedia.

– Budeš veľmi zlatá, ďakujem.

– Večer mi cinkni.

Keď Dominika odišla, pozbierala sily a prezliekla sa aj ona. O pár minút zabuchla dvere lekárskej izby.

Vonku svietilo teplé jarné slniečko. Ľudia odhadzovali bundy a s pocitom voľnosti sa navliekli do ľahšieho oblečenia.

Neodolala a sadla si na lavičku pod veľkým stromom neďaleko nemocnice. Zavrela oči a hlavu si oprela o kmeň stromu. Dnešným dňom sa cítila doslova ubitá.

Tamara, toto je moja manželka... Nora, toto je moja dávna známa...

Posledných pár dní si pripadala ako vo sne. Lebo stále nemohla uveriť tomu, že jej život pokračuje vo svojej v krutej hre. Nestačilo už to, čo jej nasilu dal?

Dobro, ktoré vykonáš, sa ti raz vráti...

Hej, pre Damiána ďalší zlý bod. Za toto ho bude nenávidieť ešte viac. Za to, že si nikdy nevšimol jej ubolené srdce. Ani teraz. Bože, naozaj mu to robí dobre, alebo je taký necitlivý a tak málo vnímavý?!